

DÖDLIGT TESTAMENTE

Det är inte varje dag som en uppläst fotbollsplan pryder första sidan på en diktsamling. Strålkastarna lyser i den klara höstkvällen. Planens gräs går över i gult. Det är torrt. Dubbarna på fotbollsspelarens skor känns troligen som små, hårda klumpar under fötterna.

Spelarna har just lämnat plan. Det avlånga, rektangulära målet, bär ensamt på ett finmaskigt nät. Ingen spelare syns i närheten. Ljuset över planen kämpar mot kvällens mörker.

Det känns ödsligt, kallt. Döden är nära.

I denna atmosfär skriver ”maskinflickan” sitt testamente. Hon är ensam, som en straffläggare med sin ensamhet.

Jag finner, att det är i denna nakna och osentimentala ensamhet, som Ida Lindes dikter blir till. Likt en dramatiker av ”pinterkaraktär” håller sig författaren till det enkla, dagliga. Inga emotionella utsvävningar, inga överord. Personer kläs av, ty dödens mask visar sig vara nära.

Lindes dikter närmar sig talspråkets direkthet och mekaniska ruttmönster, Personer flyter in i varandra, som kuggar i ett kugghjul. Fadern – fotbollsdomaren - och den till synes konventionella modern; broder Sören, som samlar tomburkar; tränaren Stig får välförtjänt beröm och herr och fru Andersson har fullt sjå med sitt kolikbarn

Jag är Maskinen, säger poeten till slut. Kanske den mekaniska dockan, som vittrar sönder i känslökylan.

Jag har svårt att se, att diktsamlingen kan stå för sig själv. De flesta dikterna är nakna, intill döden ointressanta. Maskinflickan tycks stå och vänta, förlamad. i dödens skugga; lika orörlig som en förfrusen fotbollsspelare vid straffpunkten. Den absurda dramatiken kan avspeglas i följande:

*Jag har sagt till min far
att man aldrig får uppleva
så många mästerskap
som man tror under en livstid.*

*Finalens nittio minuter plus tillägg
är inget annat än väntan på döden.*

Hans-Evert Renérius

Bok: Ida Linde, Maskinflickans testamente. Norstedts/Lyrik 43 s.